

*Menneket &
Kærligheden*

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

MENNESKET & KÆRLIGHEDEN

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Mennesket & kærligheden

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Esoterisk set er kærligheden den mest fantastiske kraft og skønneste egenskab i verden. Den er den største af alle kræfter og egenskaber.

Hvad er kærlighed?

Kærligheden er i virkeligheden den reneste refleks både af enheden og af livets og naturens skaberkraft. Kærlighed er den mest autentiske viden, som en individualitet – uanset hvilket naturrige den tilhører – kan have om alt, hvad livet i virkeligheden er, om alt hvad det kan og skal blive.

Kærligheden er den store oplevelse. Den er det lavers mystiske evne til at løfte sig op over det lavere. Den er den mystiske kontakt med åndelige højder. Den er tidens sammensmeltning i den evighed, der udsender tiden.

Kærligheden skaber verden, opretholder verden, genføder verden. Kærligheden er begyndelsen til vækst, vejen til vækst og vækstens mål.

Kærlighed er hjertet i alt. Kærlighed gennemstråler mere og mere alt og alle, indtil de kan udfolde deres fuldkommenhed. Der eksisterer intet, hvori kærligheden ikke eksisterer – uanset hvor uskønt og hvor tilsyneladende lavtstående det ser ud til at være. Der findes intet, som kærligheden ikke stiller i et positivt lys. Kærligheden er den gyldne kæde, der forener alt. Der findes ikke et eneste menneske, som er uvidende om kærlighed eller er tomt for kærlighed – selv om det måske kun er den kærlighed, livet kan tilbyde. Menneskets kærlighed til et andet menneske kan svigte – og det samme gælder menneskets kærlighed til dyr, blomster, træer, urter, sten, jord eller et menneskes kærlighed til et andet menneske – men livets kærlighed til alt og alle svigter aldrig, for livets kærlighed kender ikke til afvisning. Den er konstant i forhold til alt og alle, og den er til stede, selv om man ikke kan se kærligheden med fysiske øjne.

Kærlighed er loven og dens opfyldelse. Kærlighed er retfærdighed. Kærlighed er universel, og den stimulerer alle i forhold til behov. Kærlighed er det virkelige i det uvirkelige, lyset i mørket, livet midt i livets skygge, som mennesket kalder død. Kærligheden er liv, lykke, fred, tillid, udholdenhed, venskab og udødelighed.

Den åndelige diamant

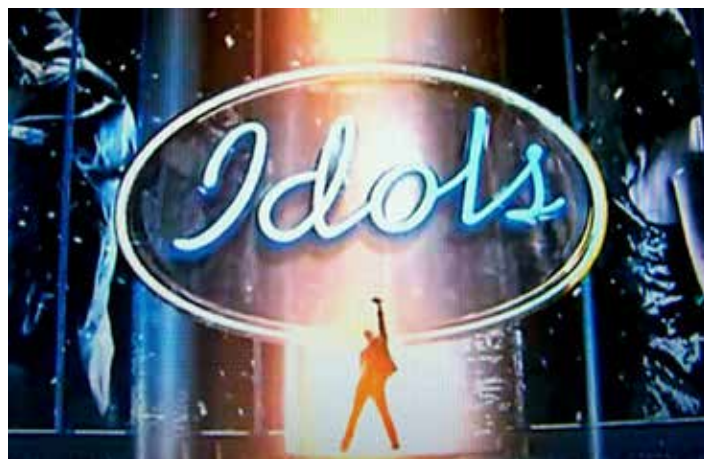
Sådan er kærligheden set med åndsvidenskabens øjne. Sådan er det enkelte menneskes kærlighed, uanset hvor svag, fattig, egoistisk og fordomsfuld det er. Kærligheden kan komme til udtryk som lidenskabelig kærlighed, aggressiv kærlighed og kærlighed, der betragtes som en byttehandel. Den kan være en kærlighed, som kommer og går. Den kan flakse fra genstand til genstand, fra person til person, fra begær til begær, og den kan desuden være en rå form for kærlighed. Og alligevel – midt i alle slagterne – de vulgære slagter, de uædle slagter, de snavsede slagter, de grove slagter – skinner der en diamant. Måske er den ganske lille, men den har en smuk, funklende glans, og den ser lovende ud. Diamanten er livets åndelige mål og evige mening. Intet ydre forhold, ingen uvidenhed, ingen overfladiskhed, ingen råhed kan nogensinde gøre kærlighedens diamant uklar, selv om det kan skjule dens lys.

Den mangfoldige kærlighed

Alle har oplevet kærligheden – et eller andet sted og på en eller anden måde. Kærligheden rummer en uendelig mangfoldighed af forandringer og kombinationer. Den er båndet mellem utallige genstande. Den lever, hvor man ofte tror, at der ikke findes andet end forgængelighed.

Hvis man ser tilbage på sit liv, vil man finde kærlighed i mangfoldige forhold. Man vil finde den i kærligheden til familie og slægtninge, i kærlighed til ting, som man holdt af i barndommen, til jævnaldrende kammerater, til en eller anden hobby, til en sport, til en lærer osv. Man vil finde den i idoler – i fortidens drenge- og pige-ven-skaber, der kommer og går pga. deres flygtighed, men de er som "evige", så længe de varer. Man finder den i den idoldyrkelse, som man i ungdommen muligvis har følt over for en meget ældre, som var i stand til at opflamme og begejstre – eller i den vågnende kærlighed til en sag – og endda kærlighed til tøj, pynt og smykker.

De store lidenskaber

Og så kommer tiden til *les grandes passions* – de store lidenskaber, som også er flygtige. De kommer og går, men så længe de varer, synes man at de aldrig vil få en ende. Der bliver plads til idoldyrkelse på en dybere skala – beundring for en lærer, en helt inden for elitesport, en filmstjerne, en skuespiller eller et popidol. Der kan også være begejstring for et eller andet håb, for kampen mod uretfærdighed osv. Og der kan være kærlighed til den profession, der skaffer det daglige brød – eller til en eller anden sportsgren eller fritidsbeskæftigelse.

Ægteskabet, børnene m.m.

Senere kommer ægteskabet, børnene og deres opvækst i verden – tilsynet med dem, beskyttelsen af dem, og deres opdragelse mens de er unge. Så kommer tiden, hvor man holder øje med dem, mens de begynder at finde fodfæste på livets vej – men også den smertefulde tid, hvor man må give slip på dem, for de finder og går den vej, som alle andre har fulgt. Derefter er der kærlighed til minderne – og man kan tilføje den kærlighed, der nødvendigvis forandrer sig – uden derfor at formindskes – fordi genstandene for kærligheden skifter.

Oveni alt dette skulle kærligheden til fremtiden helst også komme. Måske endda kærligheden til døden, som man har indset ikke er en adskillelse eller et tab. Tværtimod medfører døden et større liv. Uvidenhed gør den form for kærlighed umulig for de fleste, men det er alligevel en af kærlighedens største manifestationer, som mennesket engang vil glæde sig til. En stor og vigtig kærlighed er kærligheden til fremtiden. Den kommer til udtryk i den begejstring, man imødeser fremtiden med, og i den utålmodighed, man oplever, mens man venter på en fremtid, hvor der ikke længere er kunstige adskillelser, hvor menneskeheden har lært sine lektier, og hvor man sammen med dem, man holder af, skal udvikle sig i et harmonisk venskab og med voksende glæde. Det er en kærlighed, der stadig venter på at blive oplevet.

Forelskelse

Der er derfor grund til at glæde sig over de mange tegn på livets herlighed, det dybe og indtil nu gådefulde mysterium – *at blive forelsket*. Intet er mere fantastisk end at blive forelsket. Så længe forelskelsen varer, opleves den som fuldkommenhed. Så længe forelskelsen holder, har man aldrig oplevet noget lignende! Så længe forelskelsen vedbliver, løfter den mennesket fra tiden ind i evigheden – ud af det mindre selv ind i en næsten utænkelig og ubeskrivelig uendelighed. Så længe forelskelsen varer er det som om det guddommelige er kommet ned på Jorden, og Jorden er nået op i Himlen. Og det er lige meget, om forelskelsen varer en time, en måned, et år – for at blive efterfulgt af fortvivlelse, nedtrykthed, skuffelse og mørke. Så længe forelskelsen varer, er den "evig", og det er tilstrækkeligt.

Køn og seksualitet

Og hvad så med kønsspørgsmålet? Mennesket er så bange for, at det omgiver det med frygt. Har mennesket skabt et tabu vedr. kønnet, for at gøre frykten berettiget? Et eksempel er kristendommens seksualforskrækkelse. Men hvad er kærlighed, hvad er køn, og hvad er seksualitet? Når ordene bruges i dets almindelige betydning, er køn og seksualitet ikke andet end selvopholdelsesdrift. Og for det enkelte menneskes vedkommende, er det udtryk for, at det ønsker at identificere sig med livet, som er konstant skabende og genskabende. Findes der mon noget, der er mere naturligt og nødvendigt end kønnet?

Der er ikke noget i vejen hverken med kønnet eller med seksualiteten. Men der er ofte noget meget alvorligt i vejen med den måde, køn og seksualitet kommer til udtryk i de lavere verdener. Problemet er egoisme. Egoisme er den fejl, som mennesket alt for ofte begår i kærlighedens og i kønnets navn. Og seksualiteten – kønsdriften – som ingen behøver at skamme sig over, bliver kun noget, man skammer sig over, hvis den er egoistisk og nogle gange brutal.

Sakramenter

Jo renere kærligheden, kønsforholdet og seksualiteten er, jo mere giver den, jo mere beskyttet er den, jo mindre kræver den gengæld, og jo mindre betyder det, hvad man selv får tilbage. Når mennesket elsker for sin selvtilfredsstillelses skyld, når det udfører en kønslig handling, fordi den opfylder et øjeblikkeligt begær og

derefter kasserer den, der gav bidraget til handlingen, så er kærligheden virkelig frastødende. Den er fyldt med slagter, og mennesket har tilsvinet diamanten. Kærlighedshandlingen, uanset om den er seksuel (kønslig) eller kommer til udtryk på anden måde, er et af livets største sakramenter, for det er helliget livet, sådan at livet hurtigst muligt kan blive en helhed. Fødslen er et sakramente. Puberteten (kønsmodenheden) er et sakramente. Opnåelse af voksenansvar og fuld borgerret i nationen er et sakramente. Begyndelsen på en levevej er et sakramente. Undfangelsen af børn er et sakramente. Døden er et sakramente. Og der er andre sakramenter, der bl.a. er kendt af verdensreligionerne. Men er der mon et større sakramente end at blive forelsket – og det efterfølgende resultat af forelskelsen? Er der mon et større sakramente end at udvide det begrænsede liv til en mere omfattende bevidsthed, som er kærlighed i ordets sande betydning og dybeste virkelighed?

Ægteskabet

Livets fantastiske mysterium er ikke, at den ene bliver de mange. Eller at af de mange bliver der to, som bliver til én. Det er sørgeligt, at i nutiden er kærligheden blevet noget upoetisk og fysisk, som ikke har en dybere betydning. Kærligheden er blevet en byttehandel, hvor man ikke giver noget uden at få noget til gengæld. Kærlighed er en lille fornøjelse, som man kan tillade sig, når det passer en – noget, som man trækker på smilebåndet af – noget, som man er lidt hemmelighedsfuld om – noget, som man nyder ligesom en cigaret, en ret god mad eller en overraskelse.

Det er nutidens svage side, at mennesker både er blevet slaver af deres begær og kujonagtige nok til at ignorere virkningerne. Der er grund til at tænke over den måde, menneskeheden lever på – eksempelvis at tænke over nødvendigheden af abort. Men der er også grund til at beskytte de svage mod de stærkes hensynsløse lidenskaber.

Det er tragedien ved livet i nutiden, at i ægteskabet degraderes kærlighedens højdepunkter til noget tilfældigt. Ægteskabet er en intetsigende begivenhed, som man hovedløst kan kaste sig ud i, og hovedløst kan bryde ud af. Men ægteskabet er måske den helligste handling, et menneske kan deltage i. Ægteskabet er en højtidelig begivenhed, der går forud for den guddommelige skaberakt, som kun er mulig ved kontakt med selve livets hjerte. Kærligheden appellerer. Ægteskabet baner vejen. Livet stiger ned. Gennem ægteskabet får mennesket adgang til livets allerhelligste, og i det allerhelligste bør man være særdeles respektfuld og lykkelig.

Men desværre er nutidens såkaldte civilisation nået til et punkt, hvor ægteskabet betyder lidt eller intet for de fleste. Ægteskabet er blevet en legeplads for en form for umoralitet, mangel på selvbeherskelse, på manglende respekt og værdighed. Skilsmisse opnås alt for let – men sådan må det naturligvis være, når det er endnu lettere at indgå ægteskab. Har man lov til at have fordomme om skilsmisse, når man ikke respekterer ægteskabet?

Man kan sagtens tænke sig ægteskabs-sakramentet uden den konventionelle ceremoni under religiøse former, for man behøver ikke at gennemgå en ceremoni for at være virkelig gift. Men ægteskabets indre hellighed kan også sagtens komme til udtryk i en eller anden ydre anerkendelse og form – en ydre ceremoni, der er tegn på respekt og accept af, at man vil leve et liv i loyalitet.

Opdragelsessystemerne

På andre af livets områder taler man ofte om, at det er nødvendigt at genskabe, forny eller gentænke, men ikke når det gælder kærlighedens område. Hvis samfundet fandt en ny måde at håndtere kærligheden på, og hvis opdragelsessystemerne betragtede det som et alvorligt emne at opdrage ungdommen i kunsten at elske, ville modløshed og depression hurtigt forsvinde fra andre livsområder. Hvis opdragelsessystemerne var fokuseret på at opdrage unge til uselvvisk tjenestearbejde i forhold til deres grundtone, ville kærligheden hurtigt igen indtage sin rette plads i mænds og kvinders liv. Men opdragelsen har mistet sin sjæl – eller måske har den endnu ikke fundet den – og sjælløsheden viser sig i uhyggelige former, når kærlighedens skønhed er indesparret.

Der er ingen grund til at være bange for kærligheden – men kærligheden skal placeres på en hellig plads i livet, og den skal respekteres. Der er ingen grund til at være bange for at blive forelsket – men det bør ske på grundlag af respekt – og når forelskelsen går over, skal det ske på respektabel måde.

Menneskets guddommelige potentiale

Der er grund til at alt værne om kærlighedens frugter, for de kan være følgerne af handlinger som viser, at mennesker – når alt kommer til alt – er guddommelige, selv om mennesker kun er kommende guder. Det er det guddommelige i mennesket, der gør det i stand til at udføre de mest fantastiske ting i verden. Derfor er der ingen grund til at frygte guddommeligheden – og endnu mindre grund til at flygte

fra den. Der er grund til at huske, at kvinden er en helligdom for det, som i ethvert naturrige er den største begivenhed. Hun er udvalgt til at vogte hvert liv, som – fødsel efter fødsel – begynder inkarnationens pilgrimsvandring. Og det er hende, der vækker de ophøjede egenskaber i manden – egenskaber, som det bl.a. er hans opgave og mål at udtrykke.

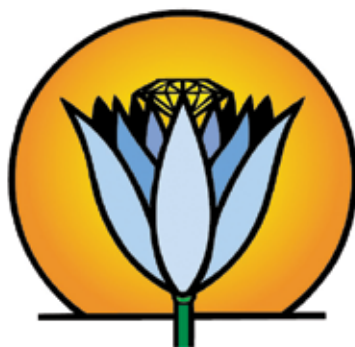
I uvidenhedens verden behandles kvinder på en måde, så de selv ofte glemmer deres kvindelighed, og derfor nedværdiger de sig, og nogle gange prostituerer de sig endda. Og mændene nedværdiger ofte deres egen værdifulde hensynsfuld ved at forvandle den til grusomhed. Derfor er nutidens menneskehed uendelig langt fra en nogenlunde civiliseret levemåde – for ikke at tale om, hvor langt den er fra forståelse af kærlighedens sande natur.

Kærligheden bor alligevel i alle menneskers hjerter. Ofte har den kun begrænset herredømme, men den er aldrig helt blevet stødt fra tronen. Midt i nutidens mørke giver det tryghed for fremtiden. Hadet hænger, og grusomheder begås tilsyneladende uhindret. Egoisme er en leveregel, der ofte følges. Det ser ud, som om de stærkes undertrykkelse af de svage aldrig ophører. Krige udkæmpes. Uretfærdighed hersker. Uenighed trives. Alligevel er kærligheden ikke overvundet, fordi den er uovervindelig.

*Det er visdommens sande mål, at den, opflammet af kærlighed,
kan løfte verden ud af dens elendighed.*

Annie Besant

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk